

Βίδα τὴν ἔκταση ὅλης τῆς δυστυχίας
 Ποὺ μορφεῖς νὰ φανταστεῖς, ὀριζόντιο καὶ
 ἀμυδρότερο ἀπ' τὸν κόσμον.
 Τῆς ἔδωσα τὴ ζάχαρη ποὺ εἶχα ξετυλίξει.
 Λειτουργήσαμε.
 Μαζί, αὐτὴ γλείφοντας τὰ δάχτυλά μου καὶ ἐ-
 γώ
 Ξέροντας πῶς θὰ πέθαινε, ὄχι εὐτυχισμένοι
 ποὺ ζήσαμε.
 Πῆρε τὴ στέρεσή της καὶ ἔφυγε, καὶ ἐγὼ σκέ-
 φτηκα τὴν ἐγωιστικὴ
 Μὰ δυνατότερή ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ πρὸ ὁμορφῆς
 συντροφιάς της.

Τέντ Χιούζ (1930)

ΠΕΜΠΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΤΟΥ ΤΙΝΟΤ

Μιά φορά καὶ ἓνα καιρὸ ἦταν ἓνας ἄνθρωπος
 Σχεδὸν ἓνας ἄνθρωπος
 Γιὰ κάποιο λόγο δὲ μπορούσε νὰ βλέπει καλὰ
 Γιὰ κάποιο λόγο δὲ μπορούσε ν' ἀκούει καλὰ
 Δὲ μπορούσε νὰ σκέφτεται καλὰ
 Γιὰ κάποιο λόγο τὸ κορμί του, λόγου χάρι,
 Πάθαινε διαλείψεις.
 Μπορούσε νὰ βλέπει τὸ ψωμί ποὺ ἔκοβε
 Μπορούσε νὰ βλέπει τὰ γράμματα τῶν λέξε-
 ων ποὺ διάβαζε
 Μπορούσε νὰ βλέπει τίς ζάρες στὸ δέγμα τῶν
 χειρῶν ποὺ κοίταζε
 "Ἡ τὸ ἓνα μάτι ἐνὸς ἀνθρώπου
 "Ἡ ἓνα αὐτί, ἡ ἓνα πόδι ἢ τὸ ἄλλο πόδι
 'Αλλὰ γιὰ κάποιο λόγο δὲ μπορούσε νὰ βλέ-
 πει καλὰ
 Παρ' ὅλ' αὐτὰ τὸ Γ'χαρὶν Κάννον ἀπλωνόταν
 ὀλάνοιχτο
 Σὰ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβαση γι' αὐτόν
 'Αλλὰ γιὰ κάποιο λόγο εἶχε μόνο τὸ μισό του
 πρόσωπο ἐκεῖ
 Καὶ γιὰ κάποιο λόγο τὰ πόδια χανόσαντε κει-
 νὸν τὸν καιρὸ
 Καὶ παρ' ὅλο ποὺ κάποιοι μιλοῦσε δὲ μπορού-
 σε ν' ἀκούει
 "Αν καὶ εὐτυχῶς ἡ κάμερά του δούλευε μιὰ
 χαρὰ
 'Ο θυθὸς τῆς θάλασσας σήκωσε τὸ μυστικὸ του
 Κι ἔδειξε τὸν πρὸ κρινὸ κόσμον τῶν ψαριῶν
 του
 'Εκοίταξε ψηλάφισε νὰ νιώσει
 'Όμως τὰ χέρια του τὴν κρίσιμη στιγμή ἦταν
 ἀνασθητές ὁπλές
 Καὶ παρ' ὅλο ποὺ τὰ μάτια του βλέπανε
 Τὸ μισό του κεφάλι ἦταν μιὰ τασύχτρα, ἀνί-
 κανο γιὰ συνδυασμοὺς
 Καὶ οἱ φωτογραφίες δγαῖναν μαυρισμένες
 "Ἐνα μεγάλο πολεμικὸ πλοῖο ἔσπασε στὰ δυὸ
 μὲ πάταγο
 Σὰ νὰ καλωσόριζε τὴ ματιά του
 "Ἐνας σεισμὸς τρώνταξε τὴν πόλη κατὰ πάνω
 στοὺς ἀνθρώπους της
 'Ακριβῶς πρὶν αὐτὸς θρεθεῖ ἐκεῖ
 Μὲ τὸ λαστιχένιο του μάτι τὸ μηχανικὸ του
 αὐτί

Καὶ τὰ πρὸ ὥραία κορίτσια
 'Ακούγονταν τὰ πρόσωπά τους στὸ προσκε-
 γάλι του, ἀνακαλύπτοντάς τον,
 "Όμως γιὰ κάποιο λόγο ἦταν ἓνα πιαλεμιμέ-
 νο μωρὸ
 Γιὰ κάποιο λόγο κάποιοις ἔχυνε τὰ μυαλά του
 μέσα σὲ μιὰ μπουκάλια
 Γιὰ κάποιο λόγο ἦταν κιόλας πολὺ ἀργὰ
 Κι ἦταν σωρὸς ἀπὸ κομμάτια κάτω ἀπὸ μιὰ
 κονδέρτα
 Γιὰ κάποιο λόγο τὰ μάτια του κοίταζαν γῆρο
 λαθεμένα
 Γέλουσε ψιθύριζε ἀλλὰ γιὰ κάποιο λόγο δὲ
 μπορούσε ν' ἀκούει
 Πιανόταν καὶ γρατσούναιγε ἀλλὰ γιὰ κάποιο
 λόγο τὰ δάχτυλά του δὲ μπορούσαν ν' ἀ-
 δραξοῦν
 Καὶ ὅταν τὸ θαλάσσιο τέρας ἀναδύθηκε καὶ
 κοίταξε κατὰ τὴ βάρκα
 Γιὰ κάποιο λόγο δὲ μπόρεσε ν' ἀκουστεῖ τὸ
 κλείσιμο τῶν ματιῶν του
 Καὶ ὅταν εἶδε τὸ κεφάλι τοῦ ἄντρα σκισμένο
 μὲ τὸ μπαλτά
 Γιὰ κάποιο λόγο τὸ ἀπόλυτο κενὸ κατὰπε δ-
 λόκληρο τὸ πρόσωπό του.
 'Ακριβῶς τὴν κρίσιμη στιγμή
 Μετὰ τὸ ξέφρασε ὀλόκληρο ξανά
 Σὰν τίποτε νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ.
 "Εἶται λοιπὸν πῆγε καὶ ἔφαγε ὅ,τι μπορούσε
 Καὶ εἶδε ὅ,τι μπορούσε καὶ ἔκανε ὅ,τι μπο-
 ροῦσε
 Καὶ στρώθηκε νὰ γράφει τὴν αὐτοβιογραφία
 του
 "Όμως γιὰ κάποιο λόγο τὰ χέρια του εἶχαν
 γίνει κομμάτια ἀπὸ ξύλο
 Γιὰ κάποιο λόγο τ' ἄντερά του ἦτανε μιὰ πα-
 λὰ καδὲνα ρολογιοῦ,
 Γιὰ κάποιο λόγο τὰ πόδια του ἦτανε δυὸ πα-
 λὰ καρτ-ποστάλ
 Γιὰ κάποιο λόγο τὸ κεφάλι του ἦταν ἓνα σπα-
 σμένο τζάμι στὸ παράθυρο.
 «Τὰ παρατάω», εἶπε. Τὰ παράτησε.

Ἡ δημιουργία εἶχε καὶ πάλι ἀποτύχει.

"Αντονι Τοναίητ (1930)

Ο κ. ΚΟΥΠΕΡ

Δυὸ νύχτες στὸ Μάντσεστερ: τίποτε ἰδιαίτερο
 νὰ κάνεις
 Τὴ μιὰ τὴν πέρασα ἐν μέρει σὲ μιὰ ταβέρνα,
 Μόνος, ἡσυχος, ἀκούγοντας ἀνθρώπους ποὺ
 Δὲ μὲ ἤξεραν. Λοιπὸν εἶπα στὸ μα-
 σκαρὰ τὸν ὕπο—
 Διαιφίριστι τὴ τὶ μπορούσε νὰ
 κάνεις μ' αὐτό... 'Ο κ. Πέυν
 Εἶναι τ' ἀφηνετικὸ σ' αὐτὴ τὴν
 περιοχὴ — θάχετε πρὶν συ-
 ναντηθεῖ;
 Μιάς καὶ δὲν ἔπαινα πολλὰ, κοίταξα γιὰ τὴν
 κατάλληλη πόρτα

Καί πῃνα πρὸς τὰ κεῖ· μποροῦσα ν' ἀκούσω,
ἀπόξω, τῇ βροχῇ.

Τὸ συνηθισμένο μέρος, μὲ λεία κάθε ἐπιφά-
νεια

Νὰ σταματάει, ὑποθέτω, τίς φιλοδοξίες τοῦ
Ἀνθρώπου μὲ τὸ ἀπομεινάρει τοῦ μολυντοῦ καὶ
τὰ ὄνειρα ἀπὸ τὰ ΝΕΙΑΤΑ
ΧΡΟΝΩΝ 17. Καὶ τότε εἶδα, πάνω

Ἀπ' τὸ παρατήγημα, μιά κάρτα, μιά κάρτα ἐ-
νὸς κοσμηματοπώλῃ τοῦ τόπου

Μὲ σκαλισμένο τ' ὄνομα, ΚΟΣΜΗΜΑΤΟ-
ΠΩΛΗΣ ΚΑΙ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ

ΕΠΙ ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΤΗ, διεθύνση, ἀριθμὸς
τηλεφώνου.

"Ακουσα τὴ βροχὴ νὰ πέφτει στὴν αὐλή.

Ἡ κάρτα ἦταν ἓνα εἶδος ράφι, ἀρκετὰ κοντὰ
Γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὴ διαβάσω ἀπὸ μπροστά.

"Ὀχι, ἔπρεπε νάχω πρὶ, τὸ εἶδος τῶν λέξεων
ποὺ τραβάει

Ἀκόμα καὶ τὸν πιὸ ξύπνιο ἀναγνώστη, τίπο-
τε ποὺ νὰ προσβάλλει

Τῇ δημόσια κοσμομίτῃ τοῦ Μάντασετο.

Καὶ ὅμως τὸ ἀναποδογύρισα. Ἀπὸ πίσω
Ἦταν μόνο τρεῖς λέξεις μ' ἓνα μᾶλλον μου-

τζούρικο μαθρο

Μαλακὸ μολύβι: κ. ΚΟΥΠΕΡ — ΝΕΚΡΟΣ.

Ἡ χρονιά

"Ἔξω πρᾶσιניζε ἑλαφρά, σὲ μανρισμένα δέν-
τρα,

Βορμένο χόρτο πλάι στ' ἀγάλματα. Ἦτανε
δέκα παρὰ δέκα

Μάρτης στὸ Μάντασετο. Τώρα, ἀνήσυχος
Καὶ ἀδέσποτος σὲ αἰσθησι καὶ κρίση, ἀφοῦ

Τρεῖς λέξεις μποροῦσαν νὰ μὲ σωριάσουν,
περιπάτησα πίσω γιὰ τὸ

Μπάρ, ποὺ τίποτε ἰδιαίτερο δὲν εἶχε γίνῃ ἀ-
φότου

Εἶχα φύγει. Ἐνας προσπαθοῦσε νὰ πείσει

Ἐναν ἄλλο πὼς κάποιος κάπως εἶχε μάθει

Κάτι ποὺ κάποιος ἄλλος κάπως εἶχε κάνει.

Δύο γυναῖκες κάθονταν καὶ ἔπιναν τίς μπόρες
ποὺ

Πίνανε ὅταν εἶχα φύγει, Κι ἂν κάποιος

Ἦξερε πὼς ἤμουνα ἐκεῖ, ἢ εἶχα βρεθεῖ πρὶν,
ἢ μποροῦσα νὰ μείνω,

Δὲν τὸ ἔδειχνε. Καὶ ἡ νύχτα, εἶπα μόλις.
Βγῆκα ἔξω καὶ εἶδα ὅτι ἡ βροχὴ εἶχε σταμα-

τήσει, γύρισα πίσω

Στὸ ξενοδοχεῖο μου, καὶ ἔνωσα τὴ νύχτα,
ψηλὴ, μύση,

Πάνω σὲ ψηλὲς στέγες. Καὶ ὁ κ. Κούπερ νε-
κρός.

ΡΟΥ ΦΙΣΕΡ (1930)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ Ι

Ψάχνοντας, ψάχνοντας,

μὲ μακριὰ ὄγχα δάχτυλα ποὺ στριφογυρῶνε
ὅλη τὴν ὥρα καὶ μὲς στὸ σούρουπο.

Λευκὰ σάμπως ἡλεκτρικοὶ λαμπτήρες ποὺ δὲν
ἀναψιν αὐτὴ εἶπε

«Αὐτὸ τὸ πράσινο ταιριάζει μ' αὐτὸ τὸ πορ-
φυρὸ», τὰ χέρι προχωροῦντας,

Ἡ ἐρώτησι παρακαλεστική: «Σημειώνεις;»

Καθὼς κοιτοκάθεται πλάι σὲ μιὰ σκοθρα κα-
ρεττὰ πολυθρόνα ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴ
φωτιά, τὸ ἓνα χέρι μὲς στὸ δοχεῖο μὲ τὰ
κάρβουνα τὸ ἄλλο νὰ κεντρίζεται πάνω
στ' ἀποδεκτικὰ ἀπομεινάρια τῶν
μαλλιών μου.

Ἀκούω τὸ νῆλον νὰ τρίζει μέσα στὰ χέρια
τῆς ποὺ ψηλαφοῦν,

Ψάχνοντας, ψάχνοντας,

«Γέφυρα προκλητικὰ μάτια», εἶπα μόνο,

Λοιπὸν πρέπει νὰ βάλω τὸ πρόσωπό μου μέσα
στὴ φωνή της, γυαλιστερό, μὲ χνουδωτὲς
γραμμὲς κανίστρι ποὺ λέει ὀλόγυρά μου,
κοιτάζοντας εἰμίονα μέσα:

«Προσπάθησα ἀλόφω. Αὐτὸς ὁ τόπος!» Ψά-
χνοντας. Κι ἔγω:

«Ὁ ἀνέμος ἀπ' τὸ χαρτί τοῦ τοῖχου ξετυλίγει
τὰ μαλλιά σου μακρότερα».

Γίνεταί ἐνοχλητική, σκέφτομαι, αὐτὴ συννε-
φιάζει, μοῦ ἔπενθηζι ὅτι εἶναι προσκε-
κλημένη, πρώτη φορὰ ἐδῶ, σχετικὰ ξένη
ἐντοῦτοις γνωστή: «Δὲν μὲ καλωσόρισε»,
Δὲν εἶναι νέα φωνικά.

Προσπαθώντας, ἐντοῦτοις, συνεχίζοντας γιὰ
τὴ μπουκάλια τοῦ γάλακτος, τὸ πόδι τοῦ

τραπέζιου,

Τὰ μικροπράγματα. Ὡ, ἓνα γέλιο κάπου-
κάπου. Κι ἄλλα λόγια.

Ξέρει πὼς δὲν ἔω ἐδῶ.

Μόνο ἓνα μικρὸ λυκόφωτο ἔχει ἀπομεινῇ ἔξω
Ξεπλένοντας τὰ γόδα, ἢ ἀνησυχία της νὰ
συγκροῦται μαζί του καθὼς παρατηροῦ.

Σιωπὴ! Ἰσως κάποια συζήτηση. Ἀρχίζω:

«Μήπως κάποτε εἶχες στὰ κρυφὰ ἓνα παιδί;»

«Χμ;» λέει αὐτή, πλησιάζοντας. Τὰ δάχτυλα

ἀρχινᾷ πάλι, ἐργονώντας πάνω καὶ κάτω
κεντριζοντας, μαλάζοντας. Προσεχτικά

Ρωτάει, «Τουλάχιστον — γιατί δὲ μπορεῖτε
νάχτετε περισσότερους τοίχους;»

Πραγματικὰ τρομαγμένη. Καταλαβαίνω πὼς
τὸ νιώθει.

Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω λέω πὼς ὑπάρχει ἓ-
νας τοίχος παντοῦ, δὲ μπορεί νὰ μᾶς ξε-
περάσουν, τοίχοι, τυχεροὶ ποῦχουμε κεί-
νον μὲ τὸ διακόπτη, ἢ θέση μας εἶναι
καλλίτερη παρὰ πέρα ἀπ' τὴν ἀλλή, ὅπου
πράγματι ἢ γῇ μοιάζει νὰ σταματάει τε-
λείως ἀτόπια καὶ νὰ μὴν ξαναρχίζε.

Τότε αὐτὴ λέει, πολὺ κοιμηρά:

«Δὲ μπορῶ νὰ κοιτάξω» καὶ «Μὴ μοῦ τὸ θυμί-
σεις;» καὶ «Ἐκεῖνο τὸ γαλάζιο χάσμα».